

BÍRÓ TÍMEA

Négy korty

...pontosan ennyit tudnak
befogadni a haldoklók
ennyire szomjaznak
a kevesebb élet néha több
mert van hogy a napfelkelte
nem öröm hanem egy újabb halál
amikor a következő falatot
már eltolja a száj
célba érünk a busszal kisiklik alólunk a járda
vágta közben kicsúszik alóla a táj
éleset koppannak a szívpaták
újult erővel zajlik a tehetetlenség
mesterségesen megtermékenyül a holnap
átkötözzük a sebet kicseréljük a levegőt
kicseréljük a sebet átkötözzük a levegőt
belenyerítünk a paplanba nem hallja
négy korty ennyi fér az üveg kupakjába
nem akar mondani semmit elköszönni se
az ujjaiiban lüktető hideg jelzi hogy
csak a ruha és a négy korty tartja meg
és ha végleg kilöködik innen
minden este kinézünk a teraszra
hogy nem kuporog-e az egyik sarkában
arra várva hogy valaki beengedje
nem
nem kuporog nem repül nem küld jeleket
állva alszunk mint a lovak
azt álmodjuk elkéstük a buszt
pedig már nincs is miért menni
kisiklik alólunk a nevelés
tárgyakhoz és halottakhoz
nem ragaszkodunk
sűrű iszapot visz bennünk a busz
rálünk a megüresedett ágyra
belenyerítünk a párnára száradt vérfoltjába

Levetett szelek

tele van a nevetéssel a kert

tele van a nyögéseiddel a ház

meg kéne szelidíteni a patkányokat

ne lessék fürkészve

a bomlást a széthullott életet

a fekete zsákok között lapulnak

és én nem tudom elég erősen

megmarkolni a lapátnyelet

kiszagolják a félelmemet

megfogom a csontját és a rajta

említésre sem méltó átlátszó bőrt

fél méterrel följebb húzom

párnára emelkedés

az ágyon túl a szakadék

isten elhányta az oda vezető útról a havat

de nem szórta le sóval hamuval

tele van a kezem kemény téllel

tele van a szemem leszakadt éggel

kimosott törölközők és élére hajtogatott

ingek hiányától hangosak a szobák

a csönd átlátszóra vasalta magát

gyűrődik a fölösleg

gleccserré növekedik

és csak kéreget-kóborol a mélység

zsiráftestű lovakon ültök énekelve

a sok imádkozás meghozta a gyümölcsét

anyám feltámadt de egész életében nem ehett

egy szerve se dolgozik

együtt forogjuk át az éjszakákat

én a bánattól ő az éhségtől nem tud aludni

minden és mindenki túl alacsony
a fa tetején pirosuló cseresznyékhez

tele van madártollal a házak teteje

tele van esővel a padlás

kezemben a méhемmel teli ultrahangképen
az esőcseppekkel egy ritmusban kopog
az elfojtott idő a kockaköveken
egyszer hazavezetnek a féknyomok
egy délután alatt felásom az egész kertet
reggelig csak temetek temetek

nem a betört üvegen keresztül beáramló hideg
nem a pénz ami nincs az újra
nem a szilánkok szétszóródása a földön
hanem a mindennapi látványa
tudva azt hogy milyen volt előtte

megtelnek a vállfák kabátokkal
felakasztják őket a mozdulatlanságba
porosodik a csend
vándorbotra támaszkodnak a fák